

bestemte Sum, og man saa nu siger: Nej, nu ville vi ikke have noget med den Sag at gøre. Jeg mener, at man saa ikke alene maa finde det berettiget, at jeg nu rejser Sagen her, men at man ogsaa maa føle sig forpligtet til at give Manden den Sum, der den Gang var Tale om. Summens Størrelse kan jeg tale med Ministeren om senere. Det forekommer mig rigtignok, at naar man siger til Manden — lad ham være uredelig eller ikke, det er mig ligegyldigt i — eller giver mig Bemyndigelse til at sige til ham: du skal under de og de Forudsætninger faa den og den Sum, og bag efter gaar fra det hele, ligger det under Folketingets Værdighed, og jeg skal derfor paa det bedste anbefale det af mig stillede Ændringsforslag, idet jeg saa haaber, at den paagældende vil faa den Erstatning, man i Fjor herfra har lovet ham.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal fatte mig i stor Korthed med Hensyn til de to første Andragender, som den ærede Ordfører (Enevold Sørensen) paa Finansudvalgets Vegne har indstillet at henvise til Finansministeren. Det ene er Nr. 71, som angaar en Enke efter en tidligere Toldassistent, som i mange Aar har været syg og har meget lidt at leve af. Der blev i Fjor tilstaaet hende en ekstraordinær Understøttelse paa Grund af hendes sørgelige Tilstand, og der vil efter Henstillingen fra Finansudvalget heller intet være i Vejen for, at en lignende Understøttelse atter kan tilstilles hende. Men jeg vil dog gøre den Bemærkning, at man her ikke kan være aldeles sikker paa, at man ikke begaar en Art Uretfærdighed, naar man overfor denne ganske vist beklagelsesværdige og daarligt stillede Person skridter til ekstraordinær Understøttelse. For nægtes kan det vel ikke, at der er mange andre, som muligvis ikke ere bedre stillede, men ikke have saa let ved at henvende sig til Rigsdagen eller faa saa gode Fortalere, som denne Dame har faaet. Dette vil paa ingen Maade sige, at jeg ikke gerne vil være med til, naar Finansudvalget har indstillet at henvise Andragendet til Finansministerens Overvejelse, at gøre noget for hende. Men ganske paa den sikre Side tror jeg ikke, Folketinget er overfor dette Andragende. Jeg tillader mig kun at gøre denne Bemærkning overfor det høje Ting.

Det andet Andragende angaar en Invalideforsørgelse. Der er her Tale om en Mand, som blev kasseret for næsten 20 Aar siden, hvis jeg ikke tager fejl, og som

i nogen Tid oppebar Invalideunderstøttelse, saa blev anset for helbredet, hvorpaa Sygdommen brød ud igen, eller han paastod, at hans Sygdom var brudt ud igen, hvilket Invalidebestyrelsen var enig med ham i, og den gav ham da paa ny en lille Understøttelse, som blev forhøjet i Fjor, gældende fra 1. September 1908. Den er sat til, hvad man kalder 2 $\frac{1}{3}$ i den Jargon, som bruges for Invalideunderstøttelser. Efter at jeg er bleven gjort bekendt med Sagen, vil der intet være i Vejen for efter den Indstilling, som er gjort, at forhøje denne Understøttelse noget.

Den tredje Sag, som jeg skal have den Ære at beskæftige mig med, er det Andragende, som nu er blevet omtalt af det ærede Medlem fra Helsingør (Chr. Rasmussen). Det angaar en Mand, som har tjent i Vestindien, og som har været en af de ivrigste Andragere, man nogen Sinde, tror jeg, har været udsat for her i Rigsdagen. Der foreligger, saa vidt jeg kan se, 6—7—8 Andragender fra ham, der ere tilsendte dels Finansministeriet, dels Rigsdagen, og naar det ærede Medlem sagde, at nu var det paa Tide, man fik den Sag endt, gør jeg ganske de Ord til mine. Jeg synes ogsaa, det er paa Tide, at vi blive færdige med den Mand. Men ganske vist stiller jeg mig anderledes overfor ham end det ærede Medlem. For det første siger det ærede Medlem, at der er blevet gjort ham Uret, og at det er evident. Han henviser for at paavise dette til Avisudtalelser. Dertil maa jeg sige, at skønt jeg har den dybeste Respekt for Blade — og hvilken Minister og Politiker vilde ikke have det —, anser jeg det dog ikke for aldeles sikkert, at det kan betragtes som tilstrækkeligt bevisende, at han til Brug for sin Ansøgning af en eller anden Avis har faaet et Argument, som Manden rimeligvis selv har stillet til Bladets Raadighed. Efter at have undersøgt Sagen saa godt, jeg formaaede, kan jeg ikke se andet, end at der foreligger akkurat det modsatte af, hvad det ærede Medlem anser for evident. Om Manden har været uredelig eller ikke — jeg har for Resten ikke sagt om ham, at han var uredelig — ved jeg ikke. Medgørlig til at indgive Andragender er han i alt Fald, og om han i Vestindien eller andre Steder har været uredelig, ved jeg ikke, jeg ved overhovedet intet om Mandens Karakter. Men Uret er der ikke gjort ham efter Guvernementets Erklæring og de Oplysninger, man har skaffet derfra, og jeg synes, man ikke har Ret til at sige i det høje Folke-